

Jeugdwerker Corien Rietberg-Huibers: 'Wát je zegt, is niet het belangrijkste voor tieners'

Tienerwerkers kunnen veel betekenen in het leven van jongeren. Zo trekken Laureen Maliepaard en jeugdwerker Corien Rietberg-Huibers al vier jaar intensief met elkaar op. Ze leren van elkaar en weten elkaars gevoelige snaar te raken. "Ik herinner me nog dat jij zó hard moest huilen toen ik vertelde dat ik ziek was."

Wat bezielt je? Wat drijft je? In deze serie interviews gaan we in gesprek met mensen die hun inspiratiebronnen prijsgeven.

De dames zitten al gezellig te beppen als het interview nog moet beginnen. Laureen (17) doet een mbo-opleiding tot pedagogisch medewerkster en is verzot op het werken met kinderen. Corien (50) is jeugdwerker en rust kerken toe op het gebied van jeugdpastoraat, onder de noemer 'Zorg voor jongeren'. Van haar hand is onder andere de cursus *Opvoeden 3.7*.

Mevrouw Brownie

Voorafgaand aan dit interview hebben de twee een testje met vragen over elkaar ingevuld. De resultaten vormen de leidraad voor het gesprek. Maar eerst: hoe is hun goede band ontstaan?

Corien: "Het eerste jaar zat Laureen bij mij in het gespreksgroepje van catechisatie. Bij Godflow, onze jeugddienst, noemden jullie me allemaal moeder-overste, haha!" Laureen: "Dan riepen we: 'Waar is moeder-overste gebleven? Moeder-overste, we gaan eten!'"

'Sindsdien noemen we elkaar 'mevrouw Brownie''

Corien: "Misschien was dat omdat ik voor ze zorgde, niet alleen qua natje en droogje, maar ook geestelijk."

Laureen: "Ja, daardoor zijn we denk ik zo hecht geworden. En ik herinner me nog dat iemand voor een catechisatieles van Corien – die ons soms lesgeeft – brownies had gebakken. We zijn beiden helemaal gek van brownies, ik at echt alle kruimeltjes op. Sindsdien noemen we elkaar 'mevrouw Brownie'."

Corien: "Soms kan ik Laureen niet vinden in mijn telefoon, totdat ik beseft dat ik haar als 'mevrouw Brownie' heb opgeslagen. Kort na die catechisatieles met brownies gaf ik Laureen een pak bakmix voor haar verjaardag. En zij kwam een keer met een groen trommeltje waar twee brownies in zaten de kerk in lopen. Had ze speciaal voor mij gebakken, zo lief!"

Laureen: "Je kunt nu natuurlijk ook niet zeggen dat ze vies waren." Corien: "Nee, maar dat waren ze ook niet. Het was met pure chocola... Ik ga nu al watertanden, echt erg."

De testuraag wat het favoriete eten van de ander is, is hiermee beantwoord?

Laureen: "Ja, logisch: brownies."

Corien: "Van Laureen ook."

Andere vraag dan: wat is de favoriete vakantiebestemming van de ander?

Laureen: "Engeland. Corien gaat er vaak heen en beheerst de taal goed."

Corien: "En Laureen gaat het liefst kamperen in Frankrijk."

Zouden jullie samen kunnen kamperen?

Corien: "Zeker wel."

Laureen: "Ja, dat zou heel gezellig worden."

Stel: jullie gaan een dagje uit, wat gaan jullie doen?

Laureen: "Ik denk dat we beiden een concert gaaf zouden vinden. Casting Crowns, Hillsong, Bethel Music: dat is ons genre. We weten dat van elkaar doordat ik tijdens de Godflow-jeugddiensten in de band zing."

Corien veert op. "Laureen kan echt geweldig zingen. Ik moet dan niet naar haar kijken, anders krijg ik tranen in m'n ogen."

Laureen: "Ik ook, bijvoorbeeld toen we op jouw verzoek 'Fix my eyes on You' van InSalvation speelden. Echt een jankmoment."

Corien: "Ik had borstkanker en dat lied heeft me – samen met 'It is well' – door mijn ziekteproces heen gesleept. Grijs-gedraaid heb ik het. Als Laureen dan vervolgens mijn nummer zingt, met haar prachtige stem... Daarna hebben we elkaar plat geknuffeld, toch?"

Laureen: "Zeker. Ik voelde me vereerd dat ik dat nummer – jouw nummer dus eigenlijk – mocht zingen. Alleen niet slim dat ik tijdens het zingen naar je keek."

Corien, heeft Laureen ook een favoriet nummer?

Corien: "Sowieso alles van Hillsong; misschien specifiek het liedje 'Cornerstone'?"

Laureen: "Vroeger wel. Ik heb dat liedje nog tijdens catechisatie gezongen, toen was het zeker mijn favoriet."

Corien: "Dat weet ik nog, ja! Het was de eerste keer dat ik moest huilen doordat jij zong."

Nog een testuraag: waar kan de ander niet zonder?

Laureen: "Haar man en kinderen."

Corien: "Klopt. En Laureen kan niet zonder muziek, maar ook niet zonder haar vriendje Harm."

Laureen: "Inderdaad, Harm en ik vullen elkaar goed aan. Afgelopen tijd was voor mij best lastig, en hij helpt me dan de positieve kant te blijven zien. En we delen veel op geloofsgebied."

Corien, heb je als getrouwde vrouw Laureen al relatieadvies gegeven?

Corien: "Nee, ze heeft een goede keuze gemaakt, dus dat is niet nodig. Waarom Harm een goede keus is? Punt één: hij gelooft. Dat vind ik belangrijk, ook omdat het geloof voor Laureen heel wezenlijk is. Daarbij denk ik dat hij haar versterkt, in haar kracht zet. En hij durft ergens voor te staan en dat ook uit te spreken. In die zin zijn ze aan elkaar gewaagd. Het is gewoon een leuke jongen. Als hij naar Laureen kijkt, doet-ie dat écht met een verliefde blik, heel schattig om te zien. Dan denk ik: oké, als je verliefd naar Laureen kijkt, is het goed." Laureen voegt daar droogjes aan toe: "Van mij mag-ie ook blijven, hoor."

Hoe zou je jullie relatie omschrijven?

Laureen: "Ik zie Corien als een soort tante, denk ik. We appen niet veel, maar spreken elkaar wel wekelijks. Na de kerkdienst,

'Corien staat sterk in haar schoenen'

bij catechisatie of tijdens Godflow. Als ik ergens mee zit, vertel ik het Corien meest-al wel. Niet dat ik meteen een oplossing verwacht, maar voor mij is het vaak al genoeg dat ik het heb kunnen zeggen, dat

ze een luisterend oor biedt. Loslaten vind ik soms lastig, maar als ik mijn zorgen met Corien heb kunnen delen, geeft dat al rust. Na catechisatie raken we vaak in gesprek; meestal ben ik degene die als laatste de kerk verlaat."

'Hoe kun je zeker weten dat je in de hemel komt?'

Corien knikt. "Ik merk dat niet wát je zegt het belangrijkste is voor tieners, maar dat ze zich gezien weten. Op zondag wil ik niet gestrest door het kerkgebouw stieren, maar de tijd nemen als ik bijvoorbeeld Laureen zie lopen. 'Hé, mevrouw Brownie, hoe gaat het?' Dat is soms al genoeg, het is heus niet zo dat wij wekelijks urenlange gesprekken voeren."

Wat leren jullie van elkaar?

"Doorzettingsvermogen," zegt Laureen met een blik opzij. "Toen Corien ernstig ziek was en een tijdje thuis zat, zorgde ze toch dat catechisatie door kon gaan. Ze staat sterk in haar schoenen, vind ik, en ze gaat door als het moeilijk is. Als ik dat zie, krijg ik daar zelf ook meer doorzettingsvermogen van."

Corien: "Van Laureen leer ik om open te zijn; zij is een open boek, terwijl ik nog weleens voor me houd waar ik écht mee zit. Terwijl: als je het wél vertelt, helpt dat om elkaar te begrijpen. Wat ik ook mooi aan haar vind, is dat ze zo veel vragen stelt, zeker ook over het geloof. Wezenlijke vragen, waardoor ik weleens denk: pfff... Zo diep gaan ze. Maar dat helpt me tegelijk om mijn eigen geloof te doorleven."

Bijvoorbeeld?

Laureen: "Hoe kun je zeker weten dat je in de hemel komt?"

Corien: "En toen ik na mijn borstkanker uit het ziekenhuis kwam, vroeg Laureen: waarom ben je niet boos op God?"

Weet je het antwoord nog, Laureen?

Laureen: "Corien zei dat ze op God vertrouwde en geloofde dat ze beter zou worden. En dat ze voelde dat God bij haar was, en dat ze daarom niet boos was."

Corien: "Dat klopt, ja. Ik herinner me nog dat jij zó hard moest huilen toen ik vertelde dat ik ziek was... Je kwam naar voren

rennen om me te knuffelen."

Laureen: "Ja, het was moeilijk om te horen dat iemand met wie je zo'n goede band hebt zo ziek is. Als ik zoiets hoor, denk ik automatisch aan het ergste."

Noem eens een slechte eigenschap van de ander.

Corien krijgt spontaan de slappe lach en antwoordt: "Stoppen met praten. Hihhi! Af en toe zegt Laureen: 'Hm, volgens mij praat ik te veel.' Dat zijn hilarische momenten."

Laureen: "Meestal heb ik dat net te laat door, ja. Maar ik vind het gewoon leuk om de dingen uitgebreid te beschrijven. Waar Corien slecht in is? Aan zichzelf denken. Ze wil altijd het beste voor iedereen en dat kan een valkuil zijn." Kijkend naar Corien: "Als ik 's avonds aan de deur zou staan met een vraag, en je zou extreem moe zijn, dan zou je me toch uitnodigen voor een kop koffie."

Corien: "Ja, dat is een haarscherpe observatie. Ik kan slecht grenzen stellen."

En waar is de ander juist goed in?

Laureen: "Spreken voor groepen. Als Corien preekt, legt ze alles heel goed uit. Tieners vinden kerkelijke taal vaak moeilijk, maar haar begrijpen we altijd, waardoor we meer gemotiveerd zijn om te luisteren. Dat zal ook wel komen doordat ze met tieners werkt en dus weet wat ze aankunnen."

Corien: "Bedankt voor je lieve compliment. Des te meer omdat ik spreken best lastig vind. Ik zie er vaak tegen op. Wie ben ik nou, wat heb ik te vertellen? Ik moet altijd lachen als ik die tekst uit Hebréeën 12:12 hoor of lees: 'Hef daarom uw slappe handen op, strek uw knikkende knieën.' Dan denk ik: ah, dat ben ik als ik preek."

Laureen: "Nou, dat valt anders niet op."

Waar kan de ander niet tegen?

Corien: "Kietelen."

Laureen: "Klopt. En Corien kan er niet tegen als ze 's nachts wakker gemaakt wordt, al heeft ze me dat net voor het interview pas verklapt. Ze wordt dan chagrijnig."

Corien: "Dat is heel zacht uitgedrukt. Toen onze kinderen nog baby's waren, ging mijn man er altijd uit."

Laureen: "Echt?!"

Corien: "Ja, ik heb een heel lieve man. Dat mag ook wel in het interview."

Laureen: "Is goed voor zijn zelfvertrouwen."

Beide dames krijgen, niet voor de eerste keer vandaag, de slappe lach.

Waar droomt de ander van?

Laureen: "Corien droomt van een groot huis met extra kamers zodat ze tieners die hulp nodig hebben kan opvangen."

Corien: "Dat is zo. Ons huidige huis zit tot de nok toe vol, terwijl ik graag tieners zou willen opvangen die in een crisis zitten. En waar Laureen van droomt? Een gelukkig leven met misschien wel een zangcarrière. Hoewel ik dat laatste misschien vooral zelf zou willen, haha!"

Hoe ziet jullie contact er over vijf jaar uit?

Corien, gniffelend: "Dan pas ik op haar kinderen."

Laureen verslikt zich bijna. "Nee, dat denk ik nog niet. Wel denk ik dat we als tienergroep bij elkaar blijven en wij samen dus ook contact houden. Sowieso zullen we ervoor zorgen dat we elkaar blijven zien."

Corien: "Dat denk ik ook. Ik heb met meerdere tieners best intensief contact, en vaak zie je dan dat het contact wat minder wordt als ze verhuizen of gaan studeren. Maar als je elkaar dan weer ziet, pak je de draad zo weer op. Laureen is een van de trouwste tieners, dat scheelt, én ook nog eens bevriend met mijn zoon, dus dat komt wel goed."

'Tieners vinden kerkelijke taal vaak moeilijk'

Laureen: "Wel zal het contact misschien wat minder intensief worden, omdat ik zelf steeds meer ga ontdekken wat ik wil."

Corien: "Ja, en je hebt natuurlijk een relatie, dus zul je ook steeds meer met Harm bespreken. Dat is goed, zo hoort het ook."

Laureen, tot slot: waarom vind jij Corien een goede jeugdwerker?

Laureen: "Omdat ze echt oog heeft voor wie je bent en waarmee je zit. Ze praat niet alleen met je over geloofszaken, maar ook over wat je bezighoudt, en die onderwerpen neemt ze serieus. Ik denk dat het belangrijk is dat je met tieners zo'n persoonlijke band krijgt, dat doet ze heel goed."

Corien: "Nou, ik kan er weer even tegenaan."